

i øvrigt også har bopæl og dermed har deres private ejendele. Bestemmelsen foreslås tydeliggjort, således at disse boliger udtrykkeligt undtages. Ransagning af leje- og tjenesteboliger på militært område kan derfor kun ske, hvis de almindelige betingelser efter retsplejeloven er opfyldt.

Tjenesteboliger, lejeboliger, kvarterer og belægningsstuer er defineret i Forsvarskommandoens Bestemmelseskompleks 610-1.

Det er en betingelse for at gennemføre ransagning efter lovforslaget, at der foreligger begrundet mistanke om, at der er begået en lovovertrædelse, der skal behandles som en militær straffesag. Heri ligger, at der er begrundet mistanke om, at den pågældende lovovertrædelse er begået af tjenstgørende militært personel, jf. forslaget til § 1, stk. 1, til militær straffelov og § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, til militær retsplejelov. Kan mistanken derimod alene rettes mod civile, kan bestemmelsen ikke anvendes. Den foreslåede bestemmelse kan også anvendes i tilfælde, hvor den lovovertrædelse, der er mistanke om, er begået uden for militært område, når der er grund til at antage, at beviser mv. kan findes på militært område.

Som udgangspunkt er der tale om et indgreb i privatlivets fred og dermed et indgreb efter menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1. Omvendt er der tale om et område, hvor man opholder sig med et bestemt formål for øje, hvorfor man ud fra anstaltsbetragtninger i større grad må affinde sig med indgreb i forhold til, hvor man ellers måtte opholde sig. Hertil kommer, at det i lovtæksten er fremhævet, at det skal være "af væsentlig betydning for efterforskningen" for at betingelserne i menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 2, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse udelukker ikke, at ransagningen gennemføres over for civile, herunder civilt ansat personel. Ransagningen kan foretages på militære områder, der er omfattet af bestemmelsen, og er således rettet mod genstande og ikke mod personer. Er der f.eks. begrundet mistanke om, at militært personel har medtaget våben eller ammunition efter en øvelse og efterfølgende kan have overgivet effekterne til civile personer, der befinder sig på området, er der hjemmel til at foretage ransagning hos tilstedeværende civile personer, f.eks. af tasker og biler.

Ransagning efter retsplejeloven § 793, stk. 1, kan foretages af husrum, dokumenter, papirer og lignende samt indholdet af aflåste genstande og andre genstande samt af lokaliteter uden for husrum. Retsplejeloven § 793, stk. 1, omfatter ikke tøj. Adgangen til at ransage tøj blev i 1989 udskilt til kapitel 72 i retsplejeloven og optaget i § 792, stk. 1, nr. 1, om legemsbesigtigel-

se, jf. § 792 a, stk. 1. Den gældende bestemmelse i militær retsplejelov § 14 antages også at give hjemmel for ransagning af tøj. Især af hensyn til hele formålet med denne særlige adgang til ransagning er der fortsat efter den forslåede bestemmelse adgang til også at kunne ransage den pågældendes beklædning, herunder navnlig lommer og fodtøj. Hvis denne mulighed ikke medtages, vil bestemmelsen miste en væsentlig del af sin betydning, fordi netop tøj, herunder lommer, i praksis må antages at være et af de mere naturlige skjulesteder for de genstande mv., som ransagninger af denne art i praksis vil være rettet mod. Udvidelsen vedrører alene ransagning af beklædning. Legemsundersøgelse, jf. retsplejeloven § 792, stk. 1, nr. 2, er derimod ikke omfattet.

Det følger af forslaget til § 7, jf. § 12, at auditøren har kompetence til at træffe beslutning om foretagelse af kollektiv ransagning. Kan auditørens beslutning ikke indhentes, vil den militære myndighed normalt selv kunne træffe beslutning om at gennemføre ransagningen, jf. § 9, såfremt en udsættelse af sagen med henblik på at indhente auditørens afgørelse ellers vil betyde, at formålet med ransagningen vil blive forspildt.

Selve gennemførelsen af ransagningen kan forestås af den militære chef på auditørens vegne eller af det personel, som konkret bemyndiges hertil, f.eks. som i dag af militærpolitiet.

Der foreslås ikke en bestemmelse om, at ransagning som udgangspunkt kræver retskendelse. Dette skyldes, at ransagning på grund af de lovovertrædelser, som ransagningen særligt tager sigte på – ulovlig våbenbesiddelse, besiddelse af euforiserende stoffer mv. – som oftest vil vise sig forgæves, hvis der først skal indhentes retskendelse. Dette svarer i øvrigt til den gældende bestemmelse.

Som følge af den karakter, som indgrebet ransagning efter bestemmelsen må anses at have, foreslås der ikke en bestemmelse om, at den, hos hvem ransagningen er foretaget, kan forlange sagen indbragt for retten. Den pågældende kan selv indbringe spørgsmålet for retten, jf. grundloven § 63.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger punkt 3.5.

Til § 13

Bestemmelsen er ny og foreslår indført adgang for militære myndigheder til at kunne foretage kontrol ved passage til og fra militært område. Denne kontrol kan efter bestemmelsen foretages både over for militært personel og over for civile. Den foreslåede be-